

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Siyam

Pagbubunyag sa Tatluhang Paglalapat ng Propesiya: Ang Kabuluhang Propetiko ng Kabanata Siyam ng Apocalipsis at ang Makabagong Kilusang Pangreporma

Jeff Pippenger
2024-03-01

Ang unang kalahati ng ikasiyam na kabanata ng Apocalipsis ay tumutukoy sa ikalimang trumpeta, na siyang unang kapahamakán, at ang ikalawang kalahati ng kabanata ay tumutukoy sa ikaanim na trumpeta, na siyang ikalawang kapahamakán. Ang dalawang trumpeta ay inilalarawan nang malinaw sa mga tsart ng mga pionero noong 1843 at 1850. Nang ang huling anim na talata ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay naalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989, kasabay ng pagbagsak ng Unyong Sobyet, nagsimula ang kilusang repormatibo ng sandaang apatnapu't apat na libo.

Kasama sa mga katotohanang kinilala noong 1989 ang mga dakilang kilusang reporma sa kasaysayan ng Biblia, at na ang lahat ng mga ito ay pawang magkakaparis sa isa't isa. Lahat ng mga propeta, at dahil dito bawat banal na kasaysayan, kabilang ang mga banal na kilusang reporma, ay nagsasalarawan ng pangwakas na dakilang kilusang reporma ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na siya ring makapangyarihang kilusan ng ikatlong anghel. Kapag nagsisimula ang proseso ng pagtatatak, nagsisimula rin ang pagwiwisik ng huling ulan. Ang pagkabubukas ng mga kilusang reporma noong 1989, na sinundan ng pagkabubukas ng huling anim na talata ng Daniel labing-isa noong 1992, ay nagbunga ng isang kapaligiran ng pagtutol, gaya ng lagi nang nagaganap kapag nabubuksan ang isang bagong at kasalukuyang katotohanan.

Sa pagtutol sa katotohanan ng huling anim na talata ng Daniel labing-isa, binuksan ng Panginoon ang katotohanan na ang pinagsamang propetikong kasaysayan ng Romang pagano at ng Romang papal, na nakasalig sa dalawang saksi, ay nagpapakilala ng propetikong kasaysayan ng makabagong Roma. Kinilala ang tuntunin ng tatluhang aplikasyon ng propesiya, at pagkatapos ay ginamit upang ipagtanggol laban sa kamalian at upang kilalanin at itatag ang katotohanan. Ang mga tuntuning nagtataguyod na ang bawat linya ng reporma ay kahanay ng iba pang mga linya ng reporma, at ang mga tuntuning kaugnay ng tatluhang aplikasyon ng propesiya, ay naging saligang-batayan ng mga tuntuning naitatag sa kilusan ng ikatlong anghel, gaya ng ipinamalas sa tipolohiya ng mga tuntuning itinatag, ginamit, at inilathala sa kasaysayan ng mga Millerite.

Bilang panuntunan, ang tatluhang paglalapat ng propesiya ay naalisan ng tatak para sa kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat sila ang kilusan ng huling ulan, at ang Islam ng ikatlong sa aba ay ang mensahe ng huling ulan. Ang simulain ng tatluhang paglalapat ng propesiya ay tinukoy ng Leon ng lipi ni Juda, matagal bago dumating sa kasaysayan ang Islam ng ikatlong sa aba noong ika-11 ng Setyembre 2001, sapagkat ninais Niya na ang Kaniyang bayan sa mga huling araw ay madaling makilala ang mensaheng kinakatawan ng pagdating ng ikatlong sa aba nang ibinalik Niya ang Kaniyang bayan sa mga dating landas ni Jeremias.

Ang pagkaunawa ng mga tagapanguna hinggil sa ikalima at ikaanim na trumpeta, gaya ng inilalahad sa Apocalipsis kabanata siyam, ay itinuring na yaong bahagi sa aklat ng Apocalipsis na may pinakamatibay at pinakamalinaw na pagsuporta mula sa kasaysayan. Sinimulan ni Uriah Smith ang kanyang paglalahad ng Apocalipsis kabanata siyam sa pamamagitan ng paggamit ng mga salita ng historyador na si Keith upang pagtibayin ang mismong puntong iyon.

"Para sa pagpapaliwanag ng trumpeta na ito, muli tayong sasangguni sa mga sinulat ni Ginoong Keith. Ang may-akdang ito ay tapat na nagsasabi: 'Halos wala nang gayong pagkakaisang nararating ng mga tagapagpaliwanag hinggil sa alinmang ibang bahagi ng Apocalipsis gaya ng tungkol sa paglalapat ng ikalima at ikaanim na trumpeta, o ng unang at ikalawang aba, sa mga Saracen at mga Turko. Napakaliwanag nito na halos hindi na ito maaaring maunawaan nang mali. Sa halip na isang talata o dalawa ang tumutukoy sa bawat isa, ang buong ikasiyam na kabanata ng Apocalipsis, sa magkakapantay na bahagi, ay nakalaan sa paglalarawan ng kapuwa.'" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Ang pagkakahati sa mga kabanata hinggil sa una at ikalawang "sa aba" ay humahati sa kasaysayan ng unang "sa aba," na kinakatawan ni Mohammed. Heograpikal ang pagkakalagay nito sa tinatawag ng historyador na si Alexander Keith na mga Saracen, na sa kasalukuyan ay tatawagin nating Arabia. Ang kasaysayan ng ikalawang "sa aba," na kinakatawan ni Osman I, ay heograpikal na matatagpuan sa Turkiya, na kinikilala ng historyador bilang ang mga Turko. Ang kasaysayan ng unang "sa aba" ay natukoy at natupad sa Arabia, ang sinilangan ng Islam at ni Mohammed. Ang kasaysayan ng ikalawang "sa aba" ay natukoy at natupad sa Turkiya, ang sinilangan ng Imperyong Ottoman.

Ang kasaysayan ng unang sa-aba ay tumutukoy sa isang pakikidigmang inituon laban sa Roma ng mga mandirigmang nagsasarili na ang tanging pinagbuklod nila sa isa't isa ay ang relihiyong Islam. Ang kasaysayan ng ikalawang sa-aba ay tumutukoy sa isang pakikidigmang inituon laban sa Roma ng isang organisadong kapangyarihang panrelihiyon at pampamahalaan, na tinatawag na isang Kalipato. Sa alinmang kaso, maging ang nagsasariling pakikidigma laban sa Roma sa kasaysayang kinakatawan ni Mohammed, o ang organisadong pakikidigma na kinakatawan ni Ottoman, o ng Imperyong Ottoman, ang paraan ng pakikidigma ay ang sumalakay nang biglaan at di-inaasahan. Hindi ito isang pakikidigmang isinasagawa sa pamamagitan ng pagbibihis sa lahat ng mga sundalo ng magkakaparehong kulay na uniporme, saka pag-aayos sa mga sundalo sa isang hanay at ipinamamartsa sila pasulong tungo sa putukan, gaya ng nakaugaliang militar noong panahong iyon. Ang salitang "assassin" ay batay sa Islamikong paraan ng pakikidigma ng pagsalakay nang biglaan at di-inaasahan, at karaniwang nagreresulta rin sa pagkamatay ng mismong umaatake.

Ang salitang "assassin" ay nagmula sa salitang Arabe na "hashshashin," na hinango mula sa "hashish," na ang ibig sabihin ay "hashish" o "cannabis." Ang katawagan ay orihinal na ginamit upang tumukoy sa isang lihim at fanatikong pangkat ng mga Muslim na Nizari Ismaili sa Gitnang Silangan noong panahong medyebal. Ang mga kasapi ng pangkat na ito ay kilala sa kanilang di-pangkaraniwan at madalas na mararahas na mga pamamaraan, kabilang ang paggamit ng mga politikal na pagpaslang upang makamit ang kanilang mga layunin. Sinasabing kung minsan ay

gumagamit sila ng hashish bilang paghahanda sa kanilang mga misyon, na nagbunsod sa paggamit ng katawagang “hashshashin” o “assassins” sa Kanluraning mundo. Ang mga Assassin ay naging aktibo noong panahong medyebal, pangunahin sa Persiya at Siria, at gumanap sila ng mahalagang papel sa iba’t ibang tunggaliang politikal at mga pagpaslang noong panahong iyon. Sa kalaunan, pumasok ang katawagang “assassin” sa mga wikang Europeo, kung saan lumawak ang gamit nito upang tumukoy nang mas malawakan sa mga indibidwal na nagsasagawa ng mga politikal o tiyak na pagpaslang.

Ang ganitong paraan ng pakikidigma ay isang mahalagang propetikong katangian ng tatlong kapahamakan, sapagkat ang propetikong tungkulin ng Islam ay magbunga ng digmaan. Ang Islam, bilang isang sagisag, ay tungkol sa pakikidigma, at sa Apocalipsis kabanata siyam, ang Islam sa unang at ikalawang kapahamakan ay isang paglalarawan ng kanilang pakikidigma. Ang kanilang pakikidigma ay tinukoy sa aklat ng Apocalipsis bilang ang kilos na nagpapagalit sa mga bansa, bago pa magsara ang panahon ng probasyon.

At ang mga bansa ay nagalit, at dumating na ang iyong poot, at ang panahon ng mga patay, upang sila’y hatulan; at upang maggawad ka ng gantimpala sa iyong mga lingkod, ang mga propeta, at sa mga banal, at sa mga may takot sa iyong pangalan, maliliit at malalaki; at upang lipulin mo ang mga sumisira sa daigdig. Apocalipsis 11:18.

Ang “mga bansa” ay “pinagalit,” kaagad bago dumating ang poot ng Diyos; at ang poot ng Diyos, gaya ng kinakatawan sa Aklat ng Apocalipsis, ay ang pitong huling salot na dumarating kapag nagsara ang panahon ng probasyon ng sangkatauhan. May tatlong palatandaan sa talata: ang pagngangalit ng mga bansa, ang poot ng Diyos, at ang panahon upang hatulan ang mga patay. Ang paghatol sa mga patay na tinutukoy dito ay ang paghatol sa mga masamang patay na nagaganap sa sanlibong-taong milenyo, at hindi ang pagsisiyasat na paghatol sa mga patay na nagsimula noong Oktubre 22, 1844. Malinaw kay Sister White na ang tatlong palatandaan sa talatang ito ay magkakahiwalay at nagaganap ayon sa pagkakasunod na nasa talata.

Nakita ko na ang galit ng mga bansa, ang poot ng Diyos, at ang panahon ng paghuhukom sa mga patay ay magkakahiwalay at malinaw na magkakaiba, na ang isa’y sumusunod sa nauna; gayundin, na si Miguel ay hindi pa tumindig, at na ang panahon ng kapighatian, na kailanma’y wala pang katulad, ay hindi pa nagsisimula. Ang mga bansa ngayo’y nagagalit, ngunit kapag natapos na ng ating Dakilang Saserdote ang Kanyang gawain sa santuwaryo, Siya’y titindig, magbibihis ng mga kasuutan ng paghihiganti, at saka ibubuhos ang pitong huling salot.

Aking nakita na ang apat na anghel ay pipigilan ang apat na hangin hanggang sa matapos ang gawain ni Jesus sa santuwaryo, at kung magkagayo’y darating ang pitong huling salot. Early Writings, 36.

Ang gampanin ng Islam sa huling aklat ng Bibliya ay pukawin ang poot ng mga bansa, at isinasakatuparan nila ito sa pamamagitan ng pakikidigma. Ang gampanin ng Islam sa unang aklat ng Bibliya ay pagkaisahin ang kamay ng bawat tao sa sanlibutan laban sa Islam, na kinakatawan ni Ismael.

At sinabi sa kaniya ng anghel ng Panginoon: Narito, ikaw ay nagdadalang-tao, at magsisilang ng isang anak na lalaki, at tatawagin mong Ishmael ang kaniyang pangalan; sapagkat dininig ng Panginoon ang iyong kapighatian. At siya'y magiging isang mailap na tao; ang kaniyang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya'y maninirahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid. Genesis 16:11, 12.

Ang salitang "kamay," bilang isang simbolo, ay gaya ng lahat ng biblikal na simbolo, at maaaring magkaroon ng mahigit sa isang kahulugan depende sa kontekstong pinaggagamitan nito. Higit sa lahat, ang "kamay," bilang isang simbolo sa propesiya ng Bibliya, ay sagisag ng pakikidigma. Ang salitang Hebreo na isinalin bilang "wild man" ay ang salitang tumutukoy sa mailap na asnong Arabe, na nagtataglay ng ilang mahahalagang implikasyong propetiko, na isa rito ay na ang asnong Arabe ay kasapi ng pamilyang Equidae ng mga hayop, gaya rin ng kabayo. Sa kabanata siyam ng Apocalipsis, at sa kapwa mga sagradong tsart ni Habakuk (ang mga tsart ng mga pasimuno noong 1843 at 1850), ang kabayo ay ginagamit bilang sagisag ng pakikidigmang kinakatawan ng Islam sa tatlong kapighatian. Ang una at huling pagbanggit sa Islam, gaya ng kinakatawan sa aklat ng Genesis at sa aklat ng Apocalipsis, ay kinikilala ang Islam sa sagisag ng pamilyang Equidae (asno o kabayo), at kapwa nila binibigyang-diin ang gampanin ng Islam bilang tagapaghatid ng pakikidigma sa "bawat tao" (ang mga bansa).

Sa aklat ng Pahayag, kabanata siyam, talata labing-isa, tinutukoy ang katangian ng Islam, sapagkat sa wika ng propesiya ang katangian ay kinakatawan ng isang pangalan. Ang pangalang ibinigay sa haring namumuno sa Islam ay sumasalamin sa unang pagtukoy sa Islam sa aklat ng Henesis, kung saan nakasulat na ang katangian o espiritu ni Ismael ay "mananahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid." Ang haring namumuno sa buong Islam ay ang espiritu ni Ismael (ang kanilang hari), na ang kaniyang kamay ay "laban sa bawat tao".

At sila'y may hari sa kanila, na siyang anghel ng hukay na walang ilalim; ang pangalan niya sa wikang Hebreo ay Abaddon, ngunit sa wikang Griyego ang pangalan niya ay Apollyon. Apocalipsis 9:11.

Sa Lumang Tipan, na kinakatawan ng Hebreo, o sa Bagong Tipan, na kinakatawan ng Griyego, ang katauhang naghahari sa mga tagasunod ng relihiyong Islam ay tinutukoy bilang alinman kay Abaddon o kay Apollyon, na kapwa ang kahulugan ay "kamatayan at pagkawasak." Ang kamatayan at pagkawasak ang katangian ng Islam, maging ito man ay kinakatawan sa Luma o sa Bagong Tipan. Ang mga tiyak na katangian ng espiritong naghahari sa kalooban ng bawat tagasunod ng Islam, kaugnay ng simbolo ng asno o ng kabayo, ay kapwa mga sangkap ng Unang at Huling mga pagtukoy sa Islam. Ang dalawang propetikong katangiang ito ay nagtataglay ng lagda ng Alfa at Omega. Nang kilalanin ni Sister White ang mensaheng bumubuhay sa isandaan at apatnapu't apat na libo bilang ang makapangyarihang hukbo ng ikatlong anghel, sinabi niya ang mga sumusunod:

Pinipigil ng mga anghel ang apat na hangin, na inilalarawan bilang isang nagngangalit na kabayo na nagnanais kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, nagdadala ng pagkawasak at kamatayan sa dinaraan nito.

“Matutulog ba tayo sa pinakagilid ng daigdig na walang hanggan? Magiging manhid at malamig at patay ba tayo? O, nawa’y taglayin natin sa ating mga iglesya ang Espiritu at hininga ng Diyos na inihinga sa Kaniyang bayan, upang sila’y makatayo sa kanilang mga paa at mabuhay. Kailangan nating makita na makipot ang daan, at makitid ang pintuan. Ngunit habang tayo’y dumaraan sa makitid na pintuan, ang kaluwangan nito ay walang hangganan.” Manuscript Releases, tomo 20, 217.

Ang apat na hangin ay pinipigil sa panahon ng pagpapatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang apat na hangin ay isang "galit na kabayo" na nagdadala ng "kamatayan at pagkawasak sa dinaraan nito." Noong Setyembre 11, 2001, dumating sa kasaysayang propetiko ang ikatlong aba, na nagdala ng "kamatayan at pagkawasak," kaya't "pinagalit ang mga bansa," nang tinamaan nito ang espirituwal na maluwalhating lupain "bigla at di-inaasahan." Noong Oktubre 7, 2023, ang ikatlong aba ay nagpatuloy sa landas nitong "kamatayan at pagkawasak," kaya't lalo pang "pinagalit ang mga bansa" nang sinalakay nito ang literal na maluwalhating lupain "bigla at di-inaasahan." Ang unang di-inaasahang pag-atake ay naging palatandaan ng pasimula ng panahon ng pagpapatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang kamakailang pag-atake noong Oktubre 7, 2023, ay naging palatandaan ng pasimula ng yugto ng pagtatapos o "binding off" ng pagpapatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Matutulog ba tayo sa mismong hangganan ng walang hanggang sanlibutan?

Sa kapwa sagradong mga tsart ng mga pionero, ang Islam ng unang at ikalawang sa aba ay malinaw na inilalarawan sa pamamagitan ng mga mandirigmang Islamiko na nakasakay sa kanilang mga kabayong pandigma. Ang sakay sa kabayong pandigma ng unang sa aba, sa kapwa ilustrasyon, ay may dalang sibat, at ang sakay ng kabayong kumakatawan sa ikalawang sa aba ay nagpapaputok ng riple. Ang pagkakaibang ito ay malinaw na tinukoy sa ikasiyam na kabanata ng Pahayag, sapagkat sa kasaysayan ng ikalawang sa aba naimbento at unang ginamit sa digmaan ang pulbura. Nagbibigay ng paliwanag sa mga talatang labimpito hanggang labinsiyam ng ikasiyam na kabanata ng Pahayag, itinala ni Uriah Smith ang sumusunod:

Ang unang bahagi ng paglalarawang ito ay maaaring tumukoy sa anyo ng mga mangangabayo na ito. Ang apoy, na kumakatawan sa isang kulay, ay nagsasaad ng pula, at ang “kasingpula ng apoy” ay isang madalas na pananalita; ang jacinth, o hyacinth, ay tumutukoy sa bughaw; at ang asupre ay tumutukoy sa dilaw. At ang mga kulay na ito ay labis na nangingibabaw sa kasuotan ng mga mandirigmang ito; kaya’t ang paglalarawan, ayon sa pananaw na ito, ay tumpak na natutugunan ng uniporme ng mga Turko, na kalakhan ay binubuo ng pula, o iskarlata, bughaw, at dilaw. Sa anyo, ang mga ulo ng mga kabayo ay gaya ng mga ulo ng leon upang ipahiwatig ang kanilang lakas, katapangan, at bagsik; samantalang ang huling bahagi ng talata ay walang dudang tumutukoy sa paggamit ng pulbura at mga sandatang pumuputok para sa mga layuning pandigma, na noo’y bagong-bago pa lamang na ipinakilala. Yamang pinuputok ng mga Turko ang kanilang mga sandatang pumuputok habang nakasakay sa kabayo, magmumukhang lumalabas mula sa mga bibig ng mga kabayo ang apoy, usok, at asupre sa paningin ng malayong tagamasid, gaya ng inilalarawan ng kalakip na lamina.

Tungkol sa paggamit ng mga sandatang pumuputok ng mga Turko sa kanilang kampanya laban sa Constantinople, ganito ang sabi ni Elliott (*Horae Apocalypticæ*, Tomo I, mga pp.

482–484):— ‘Sa “apoy at usok at asupre,” sa artillerya at mga sandatang pumuputok ni Mahomet, maipapatungkol ang pagpatay sa ikatlong bahagi ng mga tao—ibig sabihin, ang pagkakasakop sa Constantinople, at, bilang bunga, ang pagkawasak ng Imperyong Griyego. Labing-isang daang taon at higit pa ang lumipas mula nang itatag ito ni Constantine. Sa paglipas ng panahong iyon, ang mga Goth, Hun, Avar, Persa, Bulgar, Saracen, Ruso, at maging ang mga Turkong Ottoman mismo, ay nagsagawa ng mga paglusob na pagalit, o nagkubkob dito. Ngunit nananatiling di-mapasok sa kanila ang mga kuta nito. Nanatiling nakatindig ang Constantinople, at kasama nito ang Imperyong Griyego. Kaya’t naging masidhi ang hangarin ng Sultan Mahomet na matagpuan ang makapag-aalis sa balakid. “Makapaghuhulma ka ba ng isang kanyon,” ito ang kanyang tanong sa tagahulma ng kanyon na lumipat sa kanyang panig, “na sapat ang laki upang pabagsakin ang pader ng Constantinople?” Pagkatapos ay itinatag ang pandayan sa Adrianople, hinulma ang mga kanyon, inihanda ang artillerya, at nagsimula ang pagkubkob.’

Lubhang nararapat na mapansin kung paanong si Gibbon, na palaging di-namamalayang komentador sa propesiyang Apokaliptiko, ay itinampok sa pinakaharap ng kaniyang larawan ang bagong kasangkapang ito ng digmaan, sa kaniyang matatas at makapangyarihang salaysay ng pangwakas na kapahamakan ng Imperyong Griyego. Bilang paghahanda rito, inilalahad niya ang kasaysayan ng kamakailang pag-imbento ng pulbura, “yaong halò ng salitre, asupre, at uling;” isinasalaysay ang nauna nitong paggamit ni Sultan Amurath, at gayon din, gaya ng nasabi na, ang pandayan ni Mahomet ng mas malalaking kanyon sa Adrianople; saka, sa pag-usad mismo ng pagkubkob, inilalarawan niya kung paanong “ang sunud-sunod na salbo ng mga sibat at palaso ay sinabayan ng usok, ng dagundong, at ng apoy ng putukan ng mga muskete at kanyon;” kung paanong “ang mahabang hanay ng artileryang Turko ay itinutok laban sa mga pader, labing-apat na bateriya ang sabay-sabay na dumadagundong sa mga pinakamadaling mapasok na pook;” kung paanong “ang mga kuta na tumindig sa loob ng mga siglo laban sa marahas na pagsalakay ay winasak sa lahat ng panig ng mga kanyon ng Otomano, maraming siwang ang nabuksan, at malapit sa tarangkahan ni San Romanus, apat na tore ang ipinantay sa lupa:” kung paanong, habang “mula sa mga hanay, sa mga galera, at sa tulay, dumadagundong sa lahat ng panig ang artileryang Otomano, ang kampo at ang lungsod, ang mga Griyego at ang mga Turko, ay nabalot sa ulap ng usok na ang tanging makapagtataboy lamang ay ang pangwakas na pagliligtas o paglipol ng Imperyong Romano:” kung paanong “ang dobleng pader ay ginawang bunton ng mga guho ng mga kanyon:” at kung paanong, nang sa wakas ay “umaakyat sa pamamagitan ng mga siwang” ang mga Turko, “napasuko ang Constantinople, naigupo ang kaniyang imperyo, at niyurakan sa alabok ng mga mananakop na Moslem ang kaniyang relihiyon.” Sinasabi kong lubhang nararapat pagmasdan kung gaano hayag at kapansin-pansin na iniuugnay ni Gibbon ang pagkakasakop sa lungsod, at kaya ang pagkawasak ng imperyo, sa artileryang Otomano. Sapagkat ano pa nga ba iyon kundi isang komentaryo sa mga salita ng ating propesiya? “Sa pamamagitan ng tatlong ito ay napatay ang ikatlong bahagi ng mga tao, sa pamamagitan ng apoy, at ng usok, at ng asupre, na lumalabas sa kanilang mga bibig.”

'TALATA 18. Sa tatlong ito ay napatay ang ikatlong bahagi ng mga tao: sa apoy, at sa usok, at sa asupre, na lumabas mula sa kanilang mga bibig. 19. Sapagkat ang kanilang kapangyarihan ay nasa kanilang bibig at sa kanilang mga buntot; sapagkat ang kanilang mga buntot ay gaya

ng mga ahas, at may mga ulo, at sa pamamagitan ng mga ito ay nagdudulot sila ng pinsala.'

"Ang mga talatang ito ay nagpapahayag ng nakamamatay na epekto ng ipinakilalang bagong paraan ng pakikidigma. Sa pamamagitan ng mga kasangkapang ito—pulbura, mga baril, at mga kanyon—sa wakas ay nalupig ang Constantinople at ipinasakamay sa mga Turko." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510-514.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral ng ikatlong kapahamakan sa susunod na artikulo.

Nagising ako mula sa aking pagkakatulog kagabi na may malaking kabigatan sa aking isipan. Ako'y naghahatid ng isang mensahe sa ating mga kapatid na lalaki at babae, at iyon ay mensahe ng babala at pagtuturo hinggil sa gawain ng ilan na nagtataguyod ng mga maling teorya tungkol sa pagtanggap ng Espiritu Santo, at sa pagkilos nito sa pamamagitan ng mga kasangkapang pantao.

Ipinabatid sa akin na ang panatismong kahalintulad ng yaong tayo'y tinawag na harapin pagkaraan ng paglipas ng panahon noong 1844 ay muling papasok sa gitna natin sa mga huling araw ng mensahe, at na dapat nating harapin ang kasamaang ito ngayon nang may gayunding kapasyahan tulad ng pagharap natin dito sa ating mga unang karanasan.

Tayo ay nasa bungad ng mga dakila at mapitagang pangyayari. Natutupad ang mga propesiya. Itinatala sa mga aklat ng langit ang isang kakaibang kasaysayang hitik sa mga pangyayari—mga pangyayaring ipinahayag na malapit nang mauuna sa dakilang araw ng Diyos. Lahat ng bagay sa sanlibutan ay nasa kalagayang hindi tiwasay. Ang mga bansa ay galit, at malalaking paghahanda para sa digmaan ay isinasagawa. Nagbabalak ang bansa laban sa bansa, at kaharian laban sa kaharian. Mabilis nang sumasapit ang dakilang araw ng Diyos. Ngunit bagaman pinagtitipon ng mga bansa ang kanilang mga hukbo para sa digmaan at pagbububo ng dugo, nananatiling may bisa ang utos sa mga anghel, na pigilin nila ang apat na hangin hanggang sa matatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng Diyos. Mga Piniling Mensahe, aklat 1, 221.